

L. dz.02/10/25/PR

Kraków, 12.10.2025 r.

SZANOWNY PAN
MICHAŁ GRAMATYKA
SEKRETARZ STANU W MINISTERSTWIE CYFRYZACJI

W związku z otrzymaniem drogą poczty elektronicznej w dniu 29.09.2025 r. od Sekretarza Stanu w Ministerstwie Cyfryzacji Pana Dariusza Standerskiego zaproszenia z dnia 26.09.2025 r. znak DP.MC.WL.0211.20.2025 do udziału w konsultacjach publicznych projektu z dnia 26.09.2025 r. ustawy o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw (nr w wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów: UC 116), zwanego dalej projektem, w imieniu Związku Telewizji Kablowych w Polsce izba Gospodarcza, zwanej dalej Izbą lub Izbą Gospodarczą, poniżej przedstawiam nasze uwagi krytyczne pod adresem rzeczzonego projektu.

A/ Skrócenie z czternastu do siedmiu dni terminu w jakim operator przedstawia Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej, zwanemu dalej Prezesem UKE, uzasadnienie wysokości opłat z tytułu zapewnienia dostępu do infrastruktury technicznej [zmiana art. 22 ust. 4 ustawy z dnia 7.05.2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (tekst jedn. Dz. U. z 2025 r. poz. 311 z późn. zm.), zwanej dalej megaustawą, na mocy art. 1 pkt. 11 lit. e projektu] nie wydaje się specjalnie mocno wpływać na skrócenie procedury rozstrzygania sporu w zakresie dostępu do infrastruktury technicznej.

Co więcej pozostawienie dotychczasowego 14- dniowego terminu na przedstawienie rzeczzonego uzasadnienia wysokości ceny z tytułu rzeczzonego dostępu nie uniemożliwi Prezesowi UKE zachowania terminu do rozpoznania i rozstrzygnięcia decyzją przez Prezesa UKE sporu w tej materii, określonego w art. 13 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1309 z dnia 29.04.2024 r. w sprawie środków mających na celu zmniejszenie kosztów wdrażania gigabitowych sieci łączności elektronicznej, zmieniającego rozporządzenie (UE) 2015/2120 i uchylającego dyrektywę 2014/61/UE (akt w sprawie infrastruktury gigabitowej) (Dz. U. UE.L.2024.1309), zwanego dalej rozporządzeniem GIA.

Natomiast niewątpliwie skrócenie przedmiotowego terminu sprawi, że operatorowi niezwykle trudno będzie zachować termin raptem siedmiodniowy na przedstawienie Prezesowi UKE uzasadnienia oczekiwanej ceny z tytułu zapewnienia dostępu do infrastruktury technicznej, a zatem przedmiotowe rozwiązanie stanowiąc znaczące utrudnienie dla operatora nie będzie dla niego rozwiązaniem korzystnym.

Proponujemy zatem utrzymanie dotychczasowego 14- dniowego terminu na przedstawienie przez operatora Prezesowi UKE uzasadnienia wysokości ceny z tytułu zapewnienia dostępu do infrastruktury technicznej i tym samym wnioskujemy o ograniczenie w art. 1 pkt. 11 lit. e projektu zmiany art. 22 ust. 4 megaustawy jedynie do zastąpienia dodania po słowach „Operator sieci” słów w brzmieniu „lub podmiot sektora publicznego”.

B/ Projektodawca w swoich zamierzeniach jest niekonsekwentny, albowiem skoro uważa, że maksymalny termin 14- dniowy na zgłaszanie stanowisk w trakcie postępowania konsultacyjnego jest inkorporowany w tryb konsultacyjny z art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 12.07.2024 r.- Prawo komunikacji elektronicznej (Dz. U. z 2024 r. poz. 1221 z późn. zm.), zwanej dalej pke, (lit. f na stronie 33 uzasadnienia projektu), przeto powinien zastosować

termin na zgłaszanie stanowisk w toku postępowania konsultacyjnego określony przez ustawodawcę w art. 31 ust. 1 pkt. 1 pke jako termin minimalny wynoszący 30 dni od dnia udostępnienia projektu, nie zaś stosować termin maksymalny wynoszący 14 dni od dnia udostępnienia projektu rozstrzygnięcia.

Co więcej, proponowany termin maksymalny 14 dni od dnia udostępnienia projektu rozstrzygnięcia jest terminem niezwykle niebezpiecznym i trudnym do zachowania przez strony uczestniczące w postępowaniu konsultacyjnym, skoro ten termin maksymalnie wynosi 14 dni od przedstawienia projektu rozstrzygnięcia, albowiem nie można wykluczyć, iż termin ten wyniesie np. jeden dzień roboczy, ale i może wynieść 1 godzinę od udostępnienia projektu rozstrzygnięcia i w tym terminie większość podmiotów uczestniczących w postępowaniu konsultacyjnym może nie tyle nawet nie zdążyć przygotować i przedstawić swoje stanowisko dotyczące projektu rozstrzygnięcia, ale nawet może nie powziąć wiadomości o udostępnieniu projektu rozstrzygnięcia, co oczywiście pozbawi je możliwości wyrażenia stanowiska pod adresem rzeczonoego projektu.

Tak znaczące w stosunku do art. 31 ust. 1 pkt. 1 pke skrócenie terminu na wyrażenie stanowiska dotyczącego projektu rozstrzygnięcia, które w niektórych przypadkach mogłoby prowadzić do praktycznego uniemożliwienia wyrażenia stanowiska przez uczestników postępowania konsultacyjnego pod adresem projektu rozstrzygnięcia, nie dałoby się pogodzić z konstytucyjną zasadą demokratycznego państwa prawnego [art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2.04.1997 r. (Dz. U. nr 78 poz. 483 z późn .z.), zwanej dalej Konstytucją RP].

Nie można zatem zgodzić się na określenie w art. 22 ust. 4 b megaustawy terminu na wyrażenie stanowiska dotyczącego projektu rozstrzygnięcia jako terminu maksymalnego, postulować zaś należy zachowanie terminu minimalnego w postępowaniu konsultacyjnym określonego w art. 31 ust. 1 pkt. 1 pke opiewającego na 30 dni od dnia udostępnienia projektu rozstrzygnięcia.

Proponujemy zatem w projektowanym w art. 1 pkt. 11 lit. f projektu art. 22 ust. 4 b megaustawy słowa „nie dłuższy niż 14 dni” zastąpić słowami „nie krótszy niż 30 dni”.

C/ Dodatkowe obowiązki sprawozdawcze i informacyjne.

Niestety, polski projektodawca kolejny już raz zamierza rozszerzyć, i tak już ogromnie rozbudowane, obowiązki sprawozdawcze i informacyjne nałożone na przedsiębiorców telekomunikacyjnych, mimo iż rozporządzenie GIA bynajmniej tego nie wymaga.

Można zgodzić się z projektodawcą, który wskazuje w ust. 1 na stronie 2 Oceny Skutków Regulacji, zwanej dalej OSR, że „*Art. 1 ust. 3 rozporządzenia GIA stanowi wprost, że rozporządzenie ustanawia jedynie „minimalne wymogi”, a państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić- z poszanowaniem prawa Unii- środki bardziej rygorystyczne lub bardziej szczegółowe. Motyw 11 rozporządzenia GIA dodatkowo zachęca do krajowych uzupełnień służących przyspieszeniu i obniżeniu kosztów wdrażania VHCN*”.

Ponadto o ile można się zgodzić z projektodawcą, który analizując motyw 11 rozporządzenia GIA stwierdza, że ustawodawca unijny wymienia przy tym przykładowe obszary, w których możliwe są dalsze krajowe modyfikacje (strona 5 uzasadnienia projektu), to już z pewnością nie można podzielić zapatrywania projektodawcy jakoby wśród przykładowych obszarów wskazanych w motywie 11 rozporządzenia GIA znajdowały się kwestie definicyjne prowadzące do przykładowej możliwości rozszerzenia zakresu obowiązków informacyjnych (strona 5 uzasadnienia projektu).

Słusznie też projektodawca wskazuje, że wszelkie dodatkowe środki, które dopuszczają do wdrożenia przez ustawodawcę krajowego ustawodawca unijny, nawet jeżeli są dalej idące, bardziej szczegółowe, muszą służyć realizacji celów przyświecających uchwaleniu rozporządzenia GIA (strona 7 uzasadnienia projektu).

Przed wszystkim godzi się, jednakże zauważyć, że wśród przykładowo wskazanych w motywie 11 rozporządzenia GIA obszarów odnośnie których ustawodawca krajowy może

przewidzieć bardziej rygorystyczne, szczegółowe, czy też dodatkowe regulacje nie wymieniono w ogóle obowiązków informacyjnych i sprawozdawczych.

Ponadto dla wdrażania celów jakie stawiał sobie ustawodawca unijny uchwalając rozporządzenie GIA pod postacią „*ulativania i wspierania rozwoju sieci o bardzo dużej przepustowości (VHCN) przez promowanie wspólnego korzystania z istniejącej infrastruktury technicznej i umożliwiania bardziej efektywnego wdrażania nowej infrastruktury technicznej, tak aby takie sieci mogły być wdrażane szybciej i po niższych kosztach*” (art. 1 ust. 1 rozporządzenia GIA) w żaden sposób nie może przyczynić się rozszerzenie obowiązków sprawozdawczych i informacyjnych nakładanych dodatkowo na przedsiębiorców telekomunikacyjnych.

1/ Pierwszym dodanym obowiązkiem sprawozdawczym w ramach sprawozdawczości PIT jest przekazywanie informacji o miejscach wprowadzenia i wyprowadzenia kabla do i z kanalizacji kablowej lub kanału technologicznego oraz pozostałe informacje umożliwiające identyfikację tej kanalizacji kablowej lub tego kanału technologicznego w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 29 b ust. 2 megaustawy; przekazywanie danych o miejscach wprowadzenia i wyprowadzenia kabla ograniczone jest do wskazania identyfikatorów elementów infrastruktury technicznej odnotowanych w tym systemie (ust. 2 f dodany do art. 29 megaustawy na mocy art. 1 pkt. 16 lit. d projektu).

Nie sposób zgodzić się z projektodawcą, który twierdzi, że „*Natomiast dodanie ust. 2 f ma na celu doprecyzowanie informacji dotyczących doziemnych światłowodowych linii kablowych, które podlegają raportowaniu, także wyeliminowanie nadmiarowego obowiązku przekazywania informacji o przebiegu linii kablowych umieszczonych w kanalizacji kablowej lub w kanałach technologicznych. Projektowany przepis nakłada obowiązek przekazywania informacji o miejscach wprowadzenia i wyprowadzenia kabla do i z kanalizacji kablowej lub kanału technologicznego, ale jedynie poprzez wskazanie identyfikatorów tych elementów infrastruktury technicznej. Takie ograniczenie zakresu przekazywanych danych ma na celu uproszczenie procesu raportowania, zwiększenie przejrzystości danych oraz zmniejszenie występowania błędów dotyczących atrybutów tych elementów co również jest spójne z art. 12 ust. 2 rozporządzenia GIA*” (strona 40 uzasadnienia projektu).

Przed wszystkim przekazanie przedmiotowych informacji nie stanowi żadnego uproszczenia procesu raportowania, lecz stanowi wprowadzenie kolejnych dodatkowych elementów do procesu raportowania w ramach PIT w zakresie infrastruktury technicznej, które przedsiębiorca telekomunikacyjny będzie zobowiązany raportować dodatkowo.

Co więcej, rozbudowa procesu raportowania o przedmiotowe informacje w żadnej mierze nie prowadzi do połączenia lub całkowicie bądź częściowego zintegrowania wybranych istniejących lub nowo opracowanych narzędzi cyfrowych wspierających pojedyncze punkty informacyjne, o których mowa w art. 12 ust. 1 rozporządzenia GIA, w celu unikania powielania narzędzi cyfrowych, co zakłada prawodawca unijny w art. 12 ust. 2 rozporządzenia GIA, wbrew odmiennemu w tej materii zapatrywaniu wyrażonemu przez projektodawcę.

Proponujemy zatem z regulacji art. 1 pkt. 16 lit. d projektu usunąć dodanie ust. 2 f do art. 29 megaustawy.

2/ Drugie istotne rozszerzenie zakresu obowiązków sprawozdawczych w ramach sprawozdawczości PIT dotyczy sprawozdawania o nowowyprowadzonej infrastrukturze technicznej (art. 29 c ust. 1 megaustawy).

W zestawieniu bowiem z dotychczasową regulacją obejmującą infrastrukturę techniczną inną niż telekomunikacyjną (aktualne brzmienie art. 29 c ust. 1 megaustawy) znacząco rozszerzono obowiązki sprawozdawcze, albowiem:

a/ Według dotychczasowego brzmienia art. 29 c ust. 1 megaustawy sprawozdawanie o infrastrukturze technicznej innej niż telekomunikacyjna dotyczyło jedynie przypadku, gdy

informacje o tej infrastrukturze operator sieci posiadał w postaci elektronicznej, gdy tymczasem według proponowanego brzmienia art. 29 c ust. 1 megaustawy sprawozdanie będzie dotyczyło informacji o nowowytbudowanej infrastrukturze technicznej posiadanej tak w postaci elektronicznej, jak i w każdej postaci innej niż elektroniczna, co niewątpliwie poszerza obowiązki sprawozdawcze operatora sieci.

b/ Obowiązkami sprawozdawczymi w ramach nowowytbudowanej infrastruktury technicznej objęto dotychczas nieobjęte sprawozdawczością PIT informacje obejmujące: lokalizację i przebieg liniowych elementów infrastruktury technicznej określone współrzędnymi, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 3 ust. 5 ustawy z dnia 17.05.1989 r.- Prawo geodezyjne i kartograficzne, charakterystykę, aktualny sposób użytkowania infrastruktury technicznej, w tym informacje o wolnych zasobach umożliwiających instalowanie elementów infrastruktury telekomunikacyjnej, dane kontaktowe operatora sieci lub podmiotu sektora publicznego w sprawach dostępu do infrastruktury technicznej, z wyjątkiem jedynie informacji o infrastrukturze telekomunikacyjnej oraz informacji objętych wykazem, o którym mowa w art. 29 d ust. 6 a megaustawy (art. 29 c ust. 1 pkt. 1 megaustawy w brzmieniu nadanym art. 1 pkt. 19 lit. a projektu w zw. z art. 25 a ust. 2 megaustawy dodanym art. 1 pkt. 13 projektu).

c/ W ramach sprawozdawania o infrastrukturze technicznej innej niż telekomunikacyjna oraz o kanałach technologicznych, z wyjątkiem informacji objętych wykazem, o którym mowa w art. 29 d ust. 6 a megaustawy, dodano sprawozdanie o:

c.1./ ich przebiegu, który jednakże ma być dodatkowo określony współrzędnymi, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 3 ust. 5 ustawy z dnia 17.05.1989 r.- Prawo geodezyjne i kartograficzne (art. 29 c ust. 1 pkt. 2 megaustawy w brzmieniu nadanym art. 1 pkt. 19 lit. a tiret drugi projektu w zw. z art. 29 b ust. 1 pkt. 3 lit. a megaustawy w brzmieniu nadanym art. 1 pkt. 19 lit. a tiret drugi projektu),

c.2./ o wolnych zasobach w infrastrukturze technicznej i kanałach technologicznych (art. 29 c ust. 1 pkt. 2 megaustawy w brzmieniu nadanym art. 1 pkt. 19 lit. a tiret drugi projektu w zw. z art. 29 b ust. 1 pkt. 3 lit. b megaustawy w brzmieniu nadanym art. 1 pkt. 19 lit. a tiret drugi projektu),

d/ W ramach sprawozdawania o planach inwestycyjnych w zakresie wykonywanych lub planowanych robót budowlanych dotyczących infrastruktury technicznej lub kanałów technologicznych dodano sprawozdanie o:

d.1./ planach inwestycyjnych w zakresie wykonywanych lub planowanych robót budowlanych dotyczących infrastruktury technicznej lub kanałów technologicznych finansowanych w całości ze środków prywatnych, gdy tymczasem sprawozdanie to wedle dotychczasowego brzmienia art. 29 c ust. 1 megaustawy w zw. z art. 29 b ust. 1 pkt. 4 megaustawy dotyczyły jedynie robót budowlanych dotyczących infrastruktury technicznej i kanałów technologicznych finansowanych w całości lub w części ze środków publicznych (art. 29 c ust. 1 pkt. 2 megaustawy w brzmieniu nadanym art. 1 pkt. 19 lit. a tiret trzeci projektu w zw. z art. 29 b pkt. 4 in principio megaustawy w brzmieniu nadanym art. 1 pkt. 18 lit. a tiret trzeci projektu),

d.2./ lokalizacji przedmiotowych robót określonej dodatkowo współrzędnymi, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 3 ust. 5 ustawy z dnia 17.05.1989 r.- Prawo geodezyjne i kartograficzne (art. 29 c ust. 1 pkt. 2 megaustawy w brzmieniu nadanym art. 1 pkt. 19 lit. a tiret trzeci projektu w zw. z art. 29 b pkt. 4 lit. a megaustawy w brzmieniu nadanym art. 1 pkt. 18 lit. a tiret trzeci projektu),

d.3./ przewidywanym terminie wystąpienia o pozwolenie na budowę lub zgłoszenia robót budowlanych, o ile są one wymagane (art. 29 c ust. 1 pkt. 2 megaustawy w brzmieniu nadanym art. 1 pkt. 19 lit. a tiret trzeciego projektu w zw. z art. 29 b pkt. 4 lit. c megaustawy dodanym art. 1 pkt. 18 lit. a tiret trzeciego projektu).

Ponieważ wskazane w lit. C pkt. 2 opracowania obowiązki sprawozdawcze nie wynikają ze zobowiązania do wdrożenia do wewnętrznego porządku prawnego przepisów rozporządzenia GIA, **przeto proponujemy:**

a/ skreślenie art. 1 pkt. 13 projektu,
b/ w art. 1 pkt. 18 lit. a projektu skreślenie tiret drugiego i tiret trzeciego,
c/ w art. 1 pkt. 19 lit. a projektu skreślenie w nowym brzmieniu art. 29 c ust. 1 megaustawy pkt. 1.

D/ Terminy realizacji obowiązków sprawozdawczych i informacyjnych.

Za całkowicie nieuprawnione i niezrozumiałe zarazem uznać należy dalsze utrzymywanie przez projektodawcę i ustawodawcę dwóch terminów sprawozdawania w ramach sprawozdawczości PIT przewidzianych w art. 29 ust. 2 a megaustawy:

1/ o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, przebiegu światłowodowych linii kablowych zapewniających lub umożliwiających zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu - przekazywane corocznie w terminie do dnia:

- a) 15 września - zgodnie ze stanem na dzień 30 czerwca,
- b) 31 marca - zgodnie ze stanem na dzień 31 grudnia poprzedniego roku (art. 29 ust. 2 a pkt. 1 megaustawy w brzmieniu nadanym art. 1 pkt. 16 lit. c projektu),

2/ o obiektach budowlanych umożliwiających kolokację, świadczonych usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu, usługach komunikacji głosowej i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych świadczonych w pakiecie z usługami transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu – przekazywanych corocznie w terminie do dnia 31 marca według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku (art. 29 ust. 2 a pkt. 2 megaustawy).

Sprawozdawanie w różnych terminach o różnym zakresie informacji objętych sprawozdawczością PIT w ciągu roku, odnośnie części informacji za okresy półroczne, a odnośnie części informacji za okres roczny nie wydaje się nadal uzasadnione, zaś ujednolicenie przedmiotowej sprawozdawczości PIT i realizowanie jej raz do roku w jednym stałym terminie będzie o wiele korzystniejsze dla przedsiębiorców telekomunikacyjnych, mniej absorbując ich pracowników w proces sprawozdawczy i czyniąc to po prostu rzadziej w skali roku, co pozwoli na to by przedsiębiorcy telekomunikacyjny swoje zasoby ludzkie w większym stopniu mógł zaangażować w realizację działalności telekomunikacyjnej, nie zaś w wykonywanie obowiązków sprawozdawczych wobec organów administracji publicznej.

Postulujemy zatem w art. 29 ust. 2 a pkt. 1 megaustawy skreślenie lit. a.

E/ Dostęp telekomunikacyjny do nieruchomości.

1/ W dodawanym na mocy art. 1 pkt. 23 lit. b projektu ust. 1 aa do art. 30 megaustawy nie zdefiniowano pojęcia sąsiedniej nieruchomości, co w praktyce może rodzić liczne problemy, skoro nie będzie wiadomo czy nieruchomością sąsiednią jest jedynie nieruchomość gruntowa bezpośrednio przylegająca do konkretnej nieruchomości gruntowej, czy też

nieruchomość gruntowa dalej położona w danym terenie, z tym że w tym drugim przypadku należałoby określić, które z dalej położonych nieruchomości gruntowych bezpośrednio przylegających do konkretnej nieruchomości gruntowej uznawane są za nieruchomości sąsiednie.

Należy zatem w nowym przepisie art. 30 ust. 1 aa megaustawy zdefiniować pojęcie nieruchomości sąsiedniej.

2/ Nie sposób natomiast zaakceptować ani obecnego brzmienia art. 30 ust. 3 a megaustawy, ani też brzmienia art. 30 ust. 3 a megaustawy nadawanego normą art. 1 pkt. 23 lit. g projektu.

Przed wszystkim zdziwienie musi budzić sytuacja, w której przedsiębiorca telekomunikacyjny będący właścicielem, użytkownikiem wieczystym lub zarządcą nieruchomości gruntowej, na której posadowiony jest budynek musiałby zapewnić innemu przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu, a więc swojemu konkurentowi, dostęp do tej nieruchomości, w tym do budynku nieodpłatnie.

Równie niezrozumiałe jest wymaganie by przedsiębiorca telekomunikacyjny będący właścicielem wewnątrzbudynkowej infrastruktury technicznej zapewniał nieodpłatnie dostęp do tej infrastruktury innemu przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu, a więc swojemu konkurentowi, tylko z tego powodu, iż jego konkurent kieruje się potrzebą umieszczenia w niej lub na niej elementów sieci o bardzo dużej przepustowości wraz z powiązanymi zasobami, jeżeli powielenie takiej infrastruktury byłoby ekonomicznie nieefektywne lub technicznie niewykonalne, zaś dla właściciela wewnątrzbudynkowej infrastruktury technicznej prowadzenie działalności telekomunikacyjnej nie stanowi przeważającego przedmiotu działalności.

Regulacja art. 30 ust. 3 a megaustawy tak obowiązująca, jak i proponowana tym bardziej musi dziwić, jeśli zważymy, że polski ustawodawca w art. 173 ust. 6 pkt. 2 pke przewidział, iż w razie zapewniania dostępu przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu do okablowania znajdującego się w budynku między najbliższym punktem dystrybucji, a zakończeniami sieci następuje odpłatnie jeśli właścicielem tego okablowania jest podmiot, który wykonuje działalność telekomunikacyjną nawet jeżeli nie jest to działalność przeważająca.

W porównywalnych sytuacjach zawarcie przez tego samego ustawodawcę różnych rozwiązań w zakresie odpłatności w art. 173 ust. 6 pkt. 2 pke i w art. 30 ust. 3 a megaustawy jest nie tylko niezrozumiałe, ale i świadczy o niekonsekwencji polskiego ustawodawcy, co już samo w sobie stanowi obrazę zasady racjonalnego ustawodawcy, a co za tym idzie obrazę konstytucyjnej zasady demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji RP).

Co więcej takie zróżnicowanie sytuacji przedsiębiorców telekomunikacyjnych będących właścicielami nieruchomości i wewnątrzbudynkowej infrastruktury technicznej z jednej strony, a właścicielami okablowania położonego między najbliższym punktem dystrybucji, a zakończeniami sieci w budynku z drugiej strony w zakresie nieodpłatnego lub odpłatnego udostępniania nieruchomości, wewnątrzbudynkowej infrastruktury technicznej lub okablowania stanowi obrazę konstytucyjnej zasady sprawiedliwości społecznej (art. 2 Konstytucji RP), a także prowadzi do naruszenia konstytucyjnego zakazu dyskryminacji kogokolwiek z jakiegokolwiek powodu (art. 22 ust. 2 Konstytucji RP), w omawianym przypadku zależnie od tego czy działalność telekomunikacyjna danego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego jest w jego przypadku działalnością przeważającą czy też nie.

Wyartykułować także należy, że regulacja art. 30 ust. 3 a megaustawy (obecna oraz projektowana) sprzeczne są z przepisami rozporządzenia GIA albowiem:

a/ Prawodawca unijny w art. 11 ust. 3 rozporządzenia GIA nakładając na posiadacza prawa do użytkowania punktu dostępu oraz wewnątrzbudynkowej infrastruktury technicznej co prawda obowiązek zapewnienia dostępu do punktu dostępu oraz wewnątrzbudynkowej

infrastruktury technicznej, ale na sprawiedliwych, rozsądnych i niedyskryminujących warunkach, **w stosownych przypadkach również cenowych**, a zatem prawodawca unijny przewiduje odpłatność zapewnienia dostępu do punktu dostępu oraz do wewnątrzbudynkowej infrastruktury technicznej.

b/ Przy rozpatrywaniu sporów dotyczących przypadków niezapewnienia dostępu do infrastruktury w wyniku odmowy lub nieustalenia warunków prawodawca unijny wyraźnie przewiduje, iż przedmiotem tego sporu mogą być różnorakie szczegółowe warunki zapewnienia dostępu, **w tym i kwestie cenowe** (art. 13 ust. 1 lit. a rozporządzenia GIA), co przesądza o tym, iż zapewnienie dostępu do infrastruktury następuje zawsze na zasadzie odpłatności.

c/ W przypadku, gdy spór dotyczy odmowy dostępu do infrastruktury lub niezgodnienia wszystkich szczegółowych warunków dostępu, a także gdy spór dotyczy sytuacji, gdy nie osiągnięto porozumienia co do dostępu do wewnątrzbudynkowej infrastruktury technicznej, decyzja krajowego organu ds. rozstrzygania sporów może polegać na określeniu sprawiedliwych i rozsądnych warunków dostępu, **w stosownych przypadkach również cenowych** (art. 13 ust. 3 rozporządzenia GIA), co przesądza o tym, iż zapewnienie w tych przypadkach dostępu obejmuje cenę należną do zapłaty z tego tytułu.

Cytowane zatem powyżej regulacje rozporządzenia GIA przesądza, że w przypadku zapewnienia dostępu do punktu dostępu zlokalizowanego w nieruchomości budynkowej położonej na nieruchomości gruntowej, a także dostępu do infrastruktury oraz wewnątrzbudynkowej infrastruktury technicznej zapewnienie takiego dostępu nie może odbywać się nieodpłatnie niezależnie od statusu prawnego posiadacza lub właściciela punktu dostępu, infrastruktury, wewnątrzbudynkowej infrastruktury technicznej.

Kierując się jednakże intencją by przedsiębiorca telekomunikacyjny będący właścicielem, użytkownikiem wieczystym lub zarządcą nieruchomości, punktu dostępu znajdującego się wewnątrz nieruchomości budynkowej, względnie właścicielem infrastruktury, wewnątrzbudynkowej infrastruktury technicznej nie musiał zapewniać swojemu konkurentowi (także przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu) nieodpłatnie dostępu do nieruchomości, punktu dostępu, infrastruktury, wewnątrzbudynkowej infrastruktury technicznej **proponujemy nadanie art. 30 ust. 3 a megaustawy brzmienia zbliżonego do regulacji art. 173 ust. 6 pke.**

Proponujemy zatem, aby art. 30 ust. 3 a megaustawy otrzymał nowe brzmienie:
„Dostęp, o którym mowa w ust. 1, ust. 1 aa, ust. 3 jest nieodpłatny, chyba że właściciel, użytkownik wieczysty, zarządca nieruchomości, na której posadowiony jest budynek, w którym zlokalizowano punkt dostępu lub właściciel wewnątrzbudynkowej instalacji budynkowej wykonuje działalność telekomunikacyjną albowiem w takim przypadku zapewnienie dostępu następuje na warunkach odpłatności; w tym ostatnim przypadku opłaty za dostęp powinny umożliwiać zwrot proporcjonalnej części poniesionych przez udostępniającego kosztów powstania nieruchomości, punktu dostępu oraz wewnątrzbudynkowej infrastruktury technicznej oraz ponoszonych przez udostępniającego kosztów utrzymania nieruchomości, punktu dostępu, wewnątrzbudynkowej infrastruktury technicznej, a także uwzględniać wpływy zapewnienia dostępu na plan biznesowy udostępniającego, w szczególności na realizowane przez niego inwestycje dotyczące sieci o bardzo dużej przepustowości oraz powiązanych zasobów.”.

3/ Mając na uwadze, iż koszty ponoszone przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego określone w aktualnie obowiązującym art. 30 ust. 3 b megaustawy przewidzianym do wykreślenia oraz w proponowanym art. 30 ust. 3 a pkt. 1 megaustawy na mocy art. 1 pkt. 23 lit. g projektu nie są między sobą kompatybilne i się po prostu nie pokrywają prawie w ogóle, **proponujemy nadanie nowego brzmienia art. 30 ust. 3 b megaustawy:**

„Przedsiębiorca telekomunikacyjny niezależnie od regulacji ust. 3 a, w przypadku uzyskania dostępu, o którym mowa w ust. 1, ust. 1 aa, ust. 3 ponosi koszty:

a/ związane z udostępnieniem nieruchomości w celu doprowadzenia do budynku sieci o bardzo dużej przepustowości wraz z powiązanymi zasobami do punktu dostępu lub wykonania sieci o bardzo dużej przepustowości wraz z powiązanymi zasobami dalej niż do punktu dostępu, w tym przywrócenia stanu poprzedniego nieruchomości;

b/ utrzymania udostępnionej sieci o bardzo dużej przepustowości wraz z powiązanymi zasobami,

c/doprowadzenia, eksploatacji, przebudowy lub remontu elementów sieci o bardzo dużej przepustowości oraz powiązanych zasobów będących własnością tego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, lub z których korzysta na podstawie innego tytułu prawnego,

d/które wystąpiły po stronie udostępniającego, jeżeli są konieczne, zaistniały bezpośrednio na skutek zapewnienia takiego dostępu i nie są związane ze zwykłą działalnością udostępniającego.”.

4/ Projektodawca w swoich zamierzeniach jest niekonsekwentny, albowiem skoro uważa, że maksymalny termin 14- dniowy na zgłaszanie stanowisk w trakcie postępowania konsultacyjnego jest inkorporowany w tryb konsultacyjny z art. 31 ust. 1 pke, przeto powinien zastosować termin na zgłaszanie stanowisk w toku postępowania konsultacyjnego określony przez ustawodawcę w art. 31 ust. 1 pkt. 1 pke jako termin minimalny wynoszący 30 dni od dnia udostępnienia projektu, nie zaś stosować termin maksymalny wynoszący 14 dni od dnia udostępnienia projektu rozstrzygnięcia (art. 30 ust. 5 pkt. 2 a megaustawy dodany art. 1 pkt. 23 lit. i projektu).

Co więcej, proponowany termin maksymalny 14 dni od dnia udostępnienia projektu rozstrzygnięcia jest terminem niezwykle niebezpiecznym i trudnym do zachowania przez strony uczestniczące w postępowaniu konsultacyjnym, skoro ten termin maksymalnie wynosi 14 dni od przedstawienia projektu rozstrzygnięcia, albowiem nie można wykluczyć, iż termin ten wyniesie np. jeden dzień roboczy, ale i może wynieść 1 godzinę od udostępnienia projektu rozstrzygnięcia i w tym terminie większość podmiotów uczestniczących w postępowaniu konsultacyjnym może nie tyle nawet nie zdążyć przygotować i przedstawić swoje stanowisko dotyczące projektu rozstrzygnięcia, ale nawet może nie powziąć wiadomości o udostępnieniu projektu rozstrzygnięcia, co oczywiście pozbawi je możliwości wyrażenia stanowiska pod adresem rzeczonoego projektu.

Tak znaczące w stosunku do art. 31 ust. 1 pkt. 1 pke skrócenie terminu na wyrażenie stanowiska dotyczącego projektu rozstrzygnięcia, które w niektórych przypadkach mogłoby prowadzić do praktycznego uniemożliwienia wyrażenia stanowiska przez uczestników postępowania konsultacyjnego pod adresem projektu rozstrzygnięcia, nie dałoby się pogodzić z konstytucyjną zasadą demokratycznego państwa prawnego [art. 2 Konstytucji RP].

Nie można zatem zgodzić się na określenie w art. 30 ust. 5 pkt. 2 a megaustawy terminu na wyrażenie stanowiska dotyczącego projektu rozstrzygnięcia jako terminu maksymalnego, postulować zaś należy zachowanie terminu minimalnego w postępowaniu konsultacyjnym określonego w art. 31 ust. 1 pkt. 1 pke opiewającego na 30 dni od dnia udostępnienia projektu rozstrzygnięcia.

Proponujemy zatem w projektowanym w art. 1 pkt. 23 lit. i projektu art. 30 ust. 5 pkt. 2 a megaustawy słowa „nie dłuższy niż 14 dni” zastąpić słowami „nie krótszy niż 30 dni”.

Z poważaniem

Prezes Zarządu

Paweł Wołoch